

. Szám.

frt, Rác
pa 1 frt.
rencz 40
y Károly
frt, Mol
yüjtése 6
r Margit
ovesányi
sza Juczi
i Regina
Albin 20
, Szártó-
a 22 kr,
Rózsika
r, Barna

: Pfejfer
Irma és
ka 2 frt.

Josefine
70 frt 95

utatva a

jes ada-
ácsí.

ez.

eledvén,
a t. elő-
al lejár,
öbb meg-
se fenn-

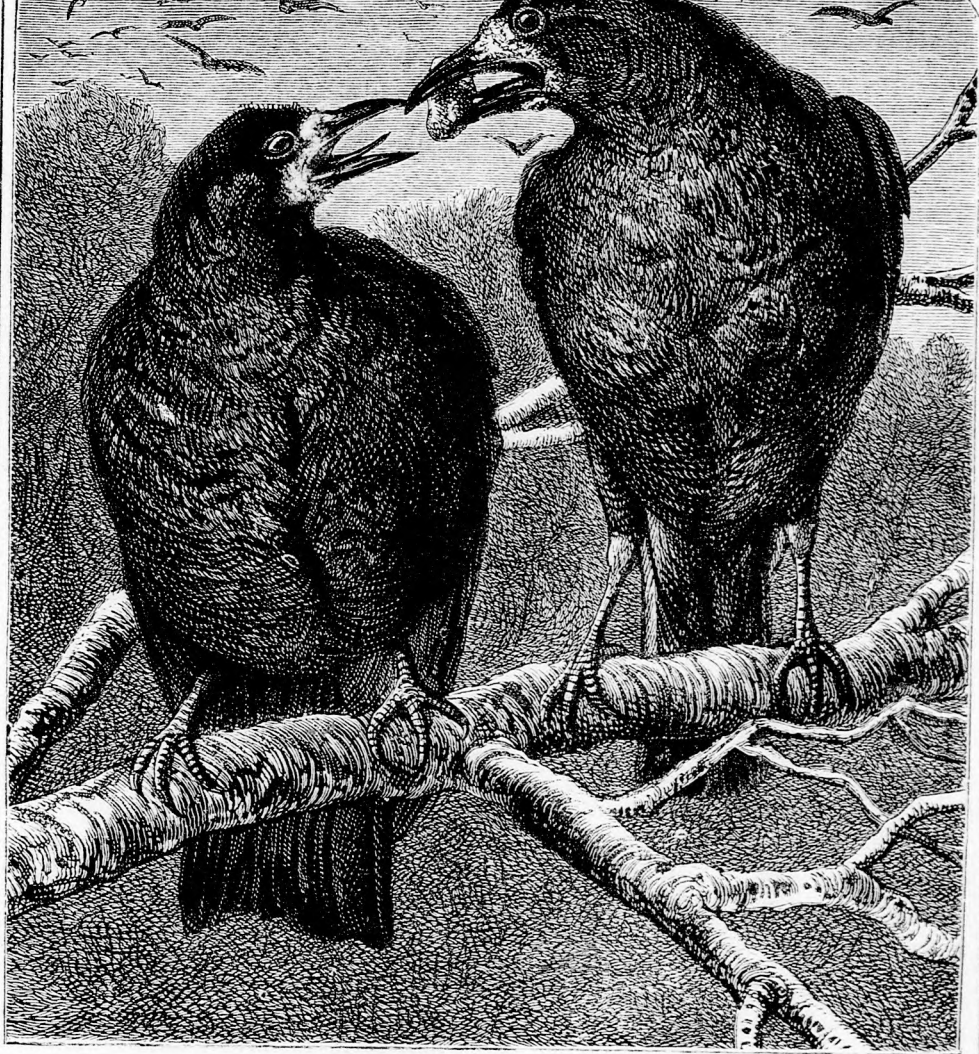
40 kr.
80 kr.
60 kr.

üldésére
haszná-
z, Buda-
eum-épü-

atala.

m-épület.
ársulat.

KIS LAP

... FALATOT VITT NEKI. (Lásd a 180. lapon.)

XXVI. kötet, 12. szám. **Ára negyedévre 1 frt 40 kr.** 1884. márczius 23-án.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

AZ ÖSSZEESKÜVŐK.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

NAGYON jó lesz. Hanem addig semmit sem szabad szólnunk Emilkének sem, míg a néni el nem megy.

— Oh, az nem tart sokáig. Tudom, mindjárt ozsonna után el fog menni.

Félre vonulva, sugva-bugva tanakodtak ekkép még sokáig, míg végre látták, hogy a néni kimegy a házból.

— Most már ideje, hogy értesítsük Emilket, szolt Dezső.

— Majd én mondom meg neki a nagyszerű ujságot.

— Jól van, te a testvére vagy, neked van jogod hozzá, szolt Dezső nagylelkűen.

Előhívták a kis fiut és Zoltán titokzatos arccal kezdé:

— Emilke, jőjj csak ide hozzám, mondok valamit. De meg kell ígérned, hogy nem szólsz róla senkinek.

— Nem szólok, ha valami jó és a néni haragudni fog érte.

— Ne gondolj most a nénivel. Valami másról van szó, még pedig te rólad, te reád vár valami nagy öröm.

— Igazán? Jaj de jó lesz! És mi lesz az?

— Hát mondd csak, szolt Zoltán, szeretnéd-e, ha megint tudnál úgy futkosni, mint hajdan, ha tudnál megint lovon ülni, fára mászni, épen úgy mint mi?

A kis fiu elkomolyodott és nagyot sohajtott.

— Az nem lehet... tudod, én sánta vagyok.

— Igen ám, most az vagy, de már

nem leszel sokáig. Ma este jön valaki, aki meg fog gyógyítani.

E szavakra azonban Emilke egy csöppet sem örült meg, mint Dezső és Zoltán várták, hanem ellenkezőleg szinte sirva kiáltá:

— Nem, én nem akarom, hogy jöjjön!

— De hát miért? Mi jut eszedbe, hogy ugy megijedtél?

— Én nem akarom, hogy gyógyítsanak. Oh, emlékszem én arra, tudom jól... keserü orvosságot adnak, lefektetnek, kinoznak, aztán mégsem használ, mint a multkor. Nem, én nem akarom látni a doktort... az borzasztó ember!

És ijedtében a kis fiu már előre is sirva fakadt. Dezsőnek és Zoltánnak nagy fáradságukba került, míg annyira lecsüdesítették, hogy megint lehetett vele beszélni.

— Ne félj semmitől, nem doktor lesz ám az, a ki idejön, nem is fog semmi-féle keserü orvosságot beadni, nem fog kinozni.

— De igazán?

— Persze! Éfféléket csak azok a kegyetlen doktorok csinálnak ott a városban. Hanem a ki téged meggyógyít, az egy jó öreg asszony.

— Miféle asszony?

— Hát egy nagyon híres cigányasszony, a ki minden titkos mesterséghez ért.

— És igazán nem doktor?

— Soha sem is volt.

— No akkor nem bánom. A doktort ki nem állhatom! De ha cigányasszony, az már egészen más, azt szeretem.

A mint tovább beszélgettek, kisült, hogy Emilke voltaképen nem is igen tudja, mi az a cigányasszony. De az mindegy, csak ha belenyugodott, hogy megvárja. Nem fekszik le oly korán, mint máskor.

Ekkép rendbe hozván a dolgot, most már türelmetlenül várták, hogy besötétedjék. De még hat óra is alig mult, nyáron pedig hosszú a nap, még sokáig kell várni. Próbáltak mindenféle játékot s lassan-lassan végre mégis csak este lett, meg is vacsoráltak és az öreg dada előjött, hogy Emilkét is lefektesse.

— Hagyja még egy kicsit velünk, szólt Dezső. Egy szép mesét ígértem neki, azt most elmondom. De azért ne várakozzék, jó dada, majd mi lefektetjük Emilkét. Csak menjen maga is pihenni.

A jó öreg dada nem sejtette, milyen ravaszkodásból erednek ezek a szavak. Hogy ne hitte volna, mikor olyan igaznak látszott a fiuk jó szándéka. Elment tehát, gondolván, hogy később majd utána néz, rendben van-e minden?

A három fiu ekkor a kertre nyíló szobába ment s Emilke itt egy pamlagon elhelyezkedvén, kívánta Dezsőtől az ígért mesét. Dezső bele is fogott valami mesébe, de biz az nem lehetett nagyon érdekes, mert alig telt bele néhány perc, Emilke már szépecskén elaludt.

— Annál jobb, szólt Dezső. Legálább nem fog türelmetlenkedni.

— Én magam is kezdek már türelmetlen lenni, szólt Zoltán. Már feljött a hold, ideje volna, hogy itt legyen a cigányasszony.

— Majd itt lesz. Csak várjunk.

Egyebet nem tehetvén, vártak, mi alatt suttogva beszélgettek. Elmult egy negyedóra, el egy félóra is.

— Már nem jön! sóhajtá Zoltán.

— Dehogy nem! Megigérte.

Alig mondta ezt Dezső, gyöngye koczogás hallatszott az ablakon. Mindketten fölugrottak s oda siettek. Kint az ablak előtt állt a sötét képü, villogó szemü vén cigányasszony, fürkészően nézve a szobába.

— No, csakhogy itt van! szólt Dezső. Már azt hittük, hogy el sem jön.

— Oh dehogy! A világért sem mulasztottam volna el, kedves drága ifiuracskám. De hát vigyázni kell ám, hogy valaki meg ne lásson. Inkább egy kicsit későn jöttem, hogy valami cselédet itt ne találjak.

— Nem kell félnünk semmitől, mind együtt vannak a ház tulsó végén a cseléd-szobában.

— Nagyon helyesen van, igen okosan van, kedves ifiuracskám. Így már minden úgy fog történni, a mint én akarom.

— Az ott beteg kis testvérem, szólt Zoltán. Mindjárt felköltöm.

— Ne bántsa, hadd aludjék.

— Hát jójjön be, nézze meg.

— Nem szükséges, látom innen is. És hiába is mennék be, a falak közt elvész az én erőm. Zöld pázsiton, kék ég alatt, ezüst holdvilágban kell allanom, hogy csodatevő erőm megjőjjön. (Vége köv.)

TALÁLÓS MESE.

Mért esznek többet a fehér juhok, mint a feketék?

Mert feketék kevesebb van.

JÓSZIVŰ MADARAK

Képekkel a ezimlapon és a 180. oldalon.)

Aki szereti a madarakat és figyelemmel kíséri életüket, sokszor tapasztalhatja, hogy a tollas lényekben is csak úgy van értelem és érzelem, mint a tökéletesebb lényekben. Persze, értelmök nem akkora, mint némelyik fejlettebb ál-

laté vagy épenséggel az emberé; attól messze állanak; de azért gondolkoznak, éreznek és szeretetre, hálára képesek, majdnem épen úgy, mint jó magunk. Egymást segítik, védelmezik és szeretetök gyakran érdekes és megható példákban mutatkozik.

Erdészek, vadászok, kik sokat járnak erdön-mezőn, számos esetet figyelnek meg

...RÖPÜL VELE MAGASAN.

s egy öreg erdész beszélt el ezt a két kis esetet is:

Egy izben nagy sereg varju jó prédára talált és mohón falatozott. Volt azonban köztök egy, mely semmikép sem tudott hozzáférni a jó falathoz, a többiek félre tolták. Láthatólag öreg, elgyöngült madár volt, már nem birt sikra szállni az erős fiatalokkal. Végre abba is hagyta a

hasztalan erőlködést s egy közeli fára nagy sebesen feröppenvén, onnan busan nézte a többiek lakmározását. Nemsokára azonban egy másik is ott termett mellette és csőrében valamit nyujtogatott feléje, — egy jó nagy falatot. Az öreg madár elvette és megette s ekkor társa visszaröpült a prédához; kis idő mulva újabb falatot vitt az öregnek (Lásd a képet a, ezimlapon.)

semmi nyugta magát, kicsiny log ár röpül. a csőr

eré; attól
dolgoznak,
képesek,
magunk.
szeretetök
példákban

kat járnak
elnek meg

és még párszor ismételte, mignem a szegény öreg madár csak úgy jóllakott, mint a többiek.

Még nagyobb áldozatra képesek a madarak kicsinyeikért s ennek példáját mutatja a másik rajzon a hosszú csőrű szalonka. Ez vándormadár, mely tulajdon-

képen örökké utban van, nyáron észak felé, télen dél felé. Mindenütt rossz dolga van szegénynek, mert a vadászok mindenütt üldözik. Mikor tojásait rakja és kicsinyeit neveli, akkor mégis meg kell egy pár hétre valamely helyen állapodnia. Fészkrét, kicsinyeit el nem hagyja

TANYAI ISKOLA. (Lásd a 190. lapon.)

semmi veszedelemben sem és ha nagyon nyugtalanítják, utoljára arra szánja el magát, hogy csöndesebb helyre viszi kicsinyeit. Csakhogy ez nem könnyű dolog ám, mikor a kicsike még nem tud röpködni. A madárnak nincs keze, de meg a csőre sem olyan erős, hogy szájába

fogva vihetné el kicsinyét, mint a macska teszi. A szalonka mégis tud segíteni a bajon: lábai közé fogja kicsinyét és úgy röpködni föl vele magasra (Lásd a képet a 180. lapon) elviszi biztos, csöndes helyre, hol fölnevelheti.

szeli fára
an busan
emsokára
mellette
feléje, —
ár elvette
röpült a
o falatot
zimlapon.)

PIMPÓFI ÉS KATICZA.

— Tündérmese, képekkel. —

(Folytatás)

GSARUGYAN, a tündérkirálynő már várt reá. Palotája egy csodaszép rózsabokor volt, melyen ezer rózsza virult soha nem hervadó pompában. Az ágakon, bimbókon arany szárnyu kis tündérek röpködtek s mikor Katicza odalépett, örvendező zsvíjjal vették körül.

— Itt a kedves Katicza! Itt a jó kis leány! kiáltoztak mindenfelől.

— Igen, szólt a tündérkirálynő, ez az a jó gyermek, a kiről annyi jót beszéltek nekünk kis védenceink, állatok, madarak, még a bogárkák is. Ezért elhatároztam, kedves Katiczám, hogy megjutalmazlak, ide hozatlak Tündérországba s ezentul itt fogsz élni olyan boldogságban, a minőt ott a földön nem is ismernek. A mit kívánsz, csak ki kell mondanod és azonnal meglesz. Egyéb gondod pedig ne legyen, mint hogy kedvedre mulass. Pimpófi!

E szóra egy gyönyörű kis tündérlégenyke állt elő, csillogó zöld ruhában, fején virágos süveggel, kezében zöld ágacskával. Ügyesen meghajtotta magát a királynő előtt és várta a parancsot.

Pimpófi, szólt a királynő, téged rendellek a kis Katicza társává. Te fogod kísélni, megmutatsz neki mindent, teljesíted kívánságait és gondod lesz rá, hogy boldog legyen itt Tündérországbán.

— Meglesz, királynóm! felelt Pimpófi.

Aztán karon fogta Katiczát és elvezette a tündérek társaságába.

E naptól fogva Katicza olyan boldogan élt Tündérországbán, hogy azt hitte, csak álmot az egész. A kis tündérekkel együtt járt-kelt a virágos, illatos mezőkön, daloltak, bokrétát, koszorút kötöttek, játszottak, (Lásd a képet a 184. lapon.) majd meg a zengő madarak hangversenyét hallgatták, csupa multság és gyönyörűség volt az egész életök.

Ha Katicza igazi tündér lett volna, bizonyosan soha sem fáradt volna bele ebbe a kellemes életbe, hogy nem volt egyéb dolga, mint mulatni és játszani. A tündérek közül egyik is, másik is el-el-tűnt ugyan néha, aztán mindig még jobb kedvvel tértek vissza. De hát Katicza nem volt igazi tündér, ő csak egy jó kis leányka volt, a kit kedvessége, jó szíve miatt a tündérkirálynő meg akart jutalmazni. De hát ő bizony, mi tagadás benne! — belefáradt az örökös játékba s egyszer meg is mondta játszótársainak:

— Csodálom, hogy bele nem untok az örökös multságba.

— Oh, nem mulatunk mi örökké, felelt az egyik. Mindegyikünk végzi ám a dolgát ott a földön, a hol az emberek laknak.

— Igazán? Hát ugyan te mit csinálsz?

— Én sugom a dalos madaraknak, hogy kell szépen zengeni.

— Én meg illatot hordok a virágok kelyhébe, szólt egy másik.

— Én pedig szép tarka színekkel festem meg a virágokat.

És a hányan voltak, mindnyájan elmondták, mit végeznek, mikor láthatlanul ott járnak a földön.

— Ah, én is szeretnék valami hasznosat végezni! szólta Katicza.

— Azt könnyen elérheted, biztatták a tündérek. Kérd meg a királynőt, bizony reád is valamit.

— Meg is teszem. Kedves Pimpófi, menjünk a királynőhöz.

Pimpófi, a ki mindig ott volt Katicza mellett, mindjárt karonfogta és elmentek a királynő elé, kinek a kis leány elmondta kérését.

A tündérr királynő nyájasan mosolyogva pillantott rá, aztán így szólt:

— Vártam is téled, hogy ilyen kéréssel jöjj elé, tartogatok is számodra egy olyan föladatot, melyet Pimpófival együtt kell megoldanotok. Magad nem indulhatsz utra, mert nem vagy igazán közülnök való, el sem hinnék, hogy én küldtelek, azért fog Pimpófi kíséretet. Ő reád fog vigyázni, te meg ő reá, mert Pimpófi kissé szeleburdi legényke. Legelőször is ígéretet kell, hogy pontosan teljesítitek, amit parancsolok.

— Igérjük, szentül ígérjük.

— No's tehát el fogtok menni az öreg tündérszakácshoz, ki amott a nagy fekete folyón túl a nagy hegy közepén lakik. Nyár közepén vagyunk, a földön az emberek már várják, hogy a gabna, gyümölcs és minden, a mi a földből nő, megérjék, azt kapjon. Ti tehát megvizitek neki nevében a parancsot, hogy induljon nagy utjára és minden magnak, gyümölcsnek, mely a földön terem, adja meg az ízét. Érted, Katicza?

— Az igazat megvallva, csak úgy félig értem. De azért majd elmondom.

— Jól van. De még figyeljétek. Ti ketten egymástól soha el ne váljatok, egymást el ne hagyjátok, mert akkor baj érhetne. A mint az én birodalmamból kiértek, ellenséges gonosz szellemek országán kell keresztül mennetek, hogy a nagy hegyhez jussatok. Ime, itt van két nefelejts virág. Te Katicza, tized a hajadba, te pedig, Pimpófi, a süvegedre. E kis virágot soha senkinek se adjátok, akár mint kérné is és le ne tegyétek magatokról egy pillanatra sem. Erővel senki sem veheti el és amíg a virág nálatok van, baj nem érhet. Tehát: nefelejtsd!

Katicza és Pimpófi megfogadták, hogy nem felejtik a parancsokat, aztán megindultak. Pimpófi volt a vezető, mert Katicza azt sem tudta, merre induljon.

— A nagy fekete folyó felé kell mennünk, szólta Pimpófi. Az a mi országunk határa s messze, nagyon messze lakik a föld szakácsa, a ki jó barátunk.

— Jaj, de ha gonosz szellemektől lakott országokon kell keresztül mennünk! mondá Katicza remegve.

— Ne félj semmit, itt vagyok én, szólta büszkén Pimpófi.

Mentek, mendégéltek, mignem egyszerre roppant zugást és zuhogást hallottak.

— Ez a fekete folyó. Hallod, hogy zug! szólta Pimpófi. Ezen a dombon túl van, itt elbucsuzunk szép Tündérországtól.

A domb tetejére érve, visszapillantottak a szép virágos Tündérországra, elbucsuztak tőle, aztán lementek a víz partjára. Katicza bizony megborzadt kissé, mert ilyen folyót még nem látott

Valósággal fekete volt az, mint a java tinta s úgy rohant, kavargott, tajtékzott, hogy szédítő volt csak nézni is. És olyan széles volt, hogy a tulsó partját látni sem lehetett.

— Kedves Pimpófi, szólt Katicza, hát ezen a szörnyű vizen hogy kelünk át?

Alig mondta ezt, egy ismerős hang szólalt meg a víz felől:

— Ejnye Katicza, hát te azt hiszed, hogy a tündérkirálynő csak úgy vaktába küld téged világgá? Itt a csónak, üljetek be szaporán.

A ki így szólt, nem volt más, mint a béka alakba bujt tündérfutár, a ki legelőször beszélt Katiczával ott a gomba-esernyő alatt. Meg is örült neki Katicza.

— Jaj de szeretem, hogy látlak!

...JÁTSZOTTAK. (Lásd a 182. lapon.)

Hát te viszel át a tulsó partra? Ugy hát siessünk!

Beültek a csónakba, mely nem volt egyéb egy liliumvirágnál. De azért elbirta mindhármukat.

Oly gyorsan siklott a lilium-csónak (Lásd a képet a 185. lapon.) végig a vizen, mintha szárnya lett volna. Alig is telt

bele egy kis idő, már hiába néztek hátra, nem látták a partot, a honnan elindultak, míg a másik part már egészen közel volt. A következő pillanatban kiugrottak és megindultak a nagy utra.

Az ország, melybe jutottak, egészen másféle volt, mint Tündérország. Nem volt itt illatos virág, dallos madár; sárga,

hiszed,
vaktába
üljete

s, mint
r, a ki
gomba-
Katicza.
látlak!

aszott levelek függtek hervadtan a fákról,
a mező kopár volt, csöndes, szomoru volt
minden. Messze, nagyon messze egy óriási
hegy látszott.

— Oda ahhoz a nagy hegyhez kell
mennünk, szól Pimpófi.

Megindultak, mentek egyenesen a
hegy felé.

De nem mentek sokáig egyenesen,
mert mihamar sűrű erdőbe értek, nem

látták többé a nagy hegyet, és nem tudtak
a sűrűségből kivergődni.

Sokáig barangoltak, jobbra, balra,
előre, majd ismét vissza, de semmikép sem
tudtak boldogulni. És olyan furcsa volt
körüöttük minden, hogy a mit egyik
perczen láttak, az a másik perczen már
eltűnt s a hol egy kis tisztást véltek látni,
ott, mire elérték, egy nagy szikla merede-
zett előttük. Már meg nem tudták volna

...GYORSAN SIKLOTT A LILJOMCSÓNÁK. (Lásd a 184. lapon.)

k hátra,
ndultak,
őzel volt.
ottak és

egészen
ig. Nem
r; sárga,

mondani, mennyi ideig bolyongtak az erdő-
ben, mikor egyszerre egy nagy szikla tövé-
ből kalapács-ütéseket hallottak s a mint
oda értek, egy förtelmes kis embert pil-
lantottak meg, a ki nagy szorgalommal
tördelt apróra nagy kődarabot. Nem
valami barátságosan nézett a jövevényekre
s ezeknek sem volt nagy kedvök szóba
állani vele; de hát nem volt miben válo-
gatniok, ez a csuf kis ember talán utba
igazíthatja őket.

— Jó barátom, szól Pimpófi, nem
mondhatnád meg, hova tévedtünk mi ide
és hogy juthatnánk ki ebből a rengetegből?

A csuf emberke kajánul vigyorgott.

— Nem tudjátok, hol vagytok?
Haha! Majd megtanuljátok! A szomoru
árnyak országában vagytok. Benne vagy-
tok, ki sem mentek többé.

— Már pedig nekünk sietős a dol-
gunk, szól Katicza. Mondd meg, jó ember,
merre juthatnánk ki legkönnyebben?

— Megmondjam? No jó, megmondom, de ingyen nem teszem. Add nekem azt a kis virágot, melyet a hajadban viselsz. Adok helyette egy darab aranykövet.

— A virágot nem adhatom... nem szabad.

— Odaadom én, szólt Pimpófi. Az enyém épen olyan.

Már a süvegéhez nyult, de Katicza megkapta a kezét.

— Hová gondolsz! Hát nem tudod, mit fogadtunk. Nem szabad oda adnod.

— No bizony! Pedig így könnyebben

ELÖVETTE A NAGY KÖNYVET. (Lásd a 187. lapon.)

boldogulnánk. De ha nem akard, hát jól van, nem adom.

A csuf emberke gunyosan vigyorgott.

— Nem adjátok? Jól van jól! Majd odaadjátok a vámszedőnek.

Pimpófi és Katicza ezt nem értették, de hiába kérdezősködtek, a csuf kis ember nem felelt többé. Ott hagyták tehát és

tovább ballagtak. Alig mentek néhány perczig, nagy örömükre kiértek az erdőből és egészen közel látták a nagy hegyet, mely felé törekedtek.

Megindultak, de minél tovább mentek, annál messzebb távozott a hegy előttük, mintha csak futott volna. Egyszerre azonban megállt a hegy, mind közelebb

jutottak hozzá s már azt hitték, mindjárt elérik, mikor hirtelen meg kellett állniok utjukban.

— Nézd csak, Pimpófi, el van zárva az ut, és egy házikó áll a sorompó mellett, mint a hol vámot kell fizetni.

— Az ám, ez vámszedő. Pedig nekem nincs egy árva fillérem sem.

— De még nekem sincs. Hanem azért próbáljuk meg, hátha áteresztenek.

A mint a házikóhoz értek, egy kis sápadt emberkét pillantottak meg, a ki egy nagy rakás vastag könyv tetején ült a bezárt sorompó mellett. A sorompón tul szép sima és széles ut egyenesen a hegy tövébe vezetett.

— Kedves barátom, szolt Pimpófi, ereszsen át minket, sietős dolgunk van amott a hegyen.

A sápadt kis ember gúnyosan nézett rá.

— Oda akartok menni? Szívesen áteresztlek, csak fizessétek le a vámot.

— Igen ám, de nincs pénzünk, szolt Katicza.

— Nincs? Az már baj. No de várjatok csak, mindjárt megnézem a szabályokat. Pénz helyett talán egyéb is jó.

Elővette az egyik nagy könyvet és sokáig keresgélt benne. (Lásd a képet a 186. lapon.)

— Jól van, szolt végre, ha pénzetek nincs, fizethettek aranykövet is. Hiszen hogy ide jussatok, el kellett haladnotok az aranybányász mellett, az pedig mindenkinek ad.

— Nekünk is kínálta, de nem fogadtuk el, szolt Pimpófi. Lám, milyen kár!

— Ne felejtsetd, mi a fogadásunk, inté Katicza.

— De mikor most már mindjárt ott volnánk a czélnál!

A vámszedő csak mosolygott mindig, aztán így szolt:

— Már pedig oda el nem juttok, ha a vámot meg nem fizetitek. No de lássuk csak, megválthatjátok egyébbel is. Honnan jösztok?

— Tündérországból.

A vámszedő újra lapozni kezdett a nagy könyvben.

— Ahá, itt van. A ki Tündérországból jön, átmehet a vámon, ha ad valamit, amit Tündérországból hozott magával. No, én nem kívánok sokat, csak azt a kis kék virágot.

A szeleburdi Pimpófi megint a süvege után nyult, de Katicza megfogta.

— Nem, azt nem adhatjuk! Megfogadtuk, hogy nem felejtjük el a mi jó királynőnk intését. Inkább bolyongjunk tovább.

Pimpófinak semmi kedve sem volt rá, de Katicza erővel elvonszolta. A vigyorgó vámszedő pedig gúnyosan kiálta utánok:

— Nem adjátok? Jól van jól! Majd odaadjátok Csalán királynőnek.

Ezt Pimpófi és Katicza már nem hallották, már messze jártak, Logy utat keressenek a nagy hegyhez. De a mint a vámtól távoztak, egyszerre megint a régi bajba jutottak. Hiába vergődtek jobbra-balra, nem értek közelebb a czélhoz. Sűrű bozótban, ingoványban tévedeztek, utoljára már megint nem is látták a nagy hegyet. Pimpófi nagyon türelmetlen lett és egy

kicsit pörölt is Katiczával, mért nem engedte odaadni a virágot.

— Azt parancsolta királynőnk, soha ne adjuk senkinek, még csak le se tegyük. Te bizony nem valami szófogadó híve vagy a királynőnek.

— Jól van no, hiszen igazad van. De most már hová menjünk? Nézd, itt van

egy nagy szikla, mászszunk föl, onnan szétnézhetünk, megtudjuk, merre induljunk.

Fölkapaszkodtak s ugyancsak megizadtak bele. Mikor már jó magasra értek, leültek a szikla szélére és szétnéztek a tájon. Alig pihentek azonban egy kicsit, a keskeny sziklaösvényen egy majdnem hoz-

... SZÉP NŐ KÖZELEDETT.

zajok hasonló kicsiségű szép női alakoska közeledett feléjük.

— Jó napot, kedves barátim, mondá nyájasan. De rossz helyet választottak pihenőre! Itt nagyon süt a nap. Jertek az én kedves hűs barlangomba, szívesen látlak.

— Köszönjük szépen, de nincs időnk sok pihenésre, szólta Katicza.

— Nincs ám arravaló időnk, tevé hozzá Pimpófi, sürgetős az utunk nagyon. És elmondta, mi járatban, milyen bajban vannak.

— Csak az a bajotok? felelt az ismeretlen. Akkor bátran jöhettek egy kis pihenőre. Én tudom az utat a nagy hegyhez, közel is van, majd elvezetlek. Nagyon örvendek, hogy a tündér-királynőnek egy

kis szivességet tehetek. Majd ha hazatértek, mondjátok is meg neki, hogy találkoztatok velem! Oh, én régi jó barátnője vagyok, a nevem Csalán királynő s ez itt körül mind az én királyságom.

Katiczának nem nagyon tetszett ez a dolog, mert amit ebben az országban tapasztalt, az nem valami kellemes volt. Pimpófi azonban örült, hogy megpihenhet és aztán könnyen juthat célhoz; rögtön

megindult tehát Csalán királynővel a barlang felé. Katicza követte, mert hát megfogadták, hogy nem hagyják el egymást.

— Milyen szép virágok van, szólt menetközben Csalán királynő. Nálam ez nem terem. Adjátok nekem emlékül.

Pimpófi megint kész lett volna, de Katicza megint nem engedte. Csalán királynő mérgesen pillantott rá, de aztán nyomban megint nyá-

jasan nézett s mikor a barlangba értek, így szólt:

— Itt pihenhetek, a meddig tetszik, puha fekvőhely van itt száraz mohából. Ha pedig kíváncsiak vagytok, megengedem, hogy kissé megtekintsétek barlangomat. Nagyon nagy ám s ott hátul sok szép dolog van. Itt van egy kis lámpás is, ezzel szoktam ott járni.

Pimpófi rögtön fogta a lámpást és szaladt a barlang sötét részébe.

— Mindjárt jövök, Katicza, mondá.

A barlang csakugyan nagyon nagy volt s Pimpófi, a mint messzebb ment, valóban sok szépet látott. De legjobban tetszettek neki az aranyos szárnyu apró legyek, bogarak, melyek a lámpás világot körüllebegték. Látni lehetett, hogy ezek

nem közönséges legyek; az egyiknek tiszta aranyból, a másiknak rubintból s más drágakövekből volt teste, szárnya.

— Szeretnék egyet megfogni, gondolta Pimpófi.

Kapkodott utánok, de hiába. Ekkor mást gondolt. Letette a lámpást a földre s mikor körül röpkedtek a csodás legyek, Pimpófi lekapta süvegét és ezzel akarván zsákmányt ejteni, feléjük csapta, le a földre. Megfelejtkezett királynője inté-

...SÜVEGÉT FELEJÜK OSAPTA.

séről, hogy a bűvös virágtól egy pillanatig se válják meg. Csak egy pillanatra feledkezett meg, de ez elég volt.

Hangos, gunyos kaczagás hangzott a barlangban, aztán fájdalmas segélykiáltás. Katicza ott elől ijedten ugrott föl s szénézett. Nem látott semmit, senkit, Pimpófi eltűnt és el Csalán királynő is. Nem lehetett kétség, gonosz helyre jutottak,

Usalán királynő hatalmába került a szegény szeleburdi Pimpófi! Katicza magára maradt.

(Vége következik.)

TANYAI ISKOLA.

(Képpel a 181. lapon.)

HEGYOLDALBÓL, hova elbújt,
Kijött a szél s nagyokat fújt.
Hamvas szürke felhő-csoport
Táborában dühhel kotort.
Mily hirtelen jött e vad szél!
Megint békőszöntött a tél?
Kapaszkodjunk jól egymásba,
Igy menjünk az iskolába!
Ha egy csöppet késünk is ma,
Kivételkép nem lesz hiba.
Hisz jó a tanító bácsi —
Tudom meg fogja bocsátni!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „KIS LAP” XXVI. köt. 9-ik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

G
l é g
r ó z s a
f u v a r o s
G é z a K l á r a
c s i l l a g
d r á v a
ó r a
a

Helyesen fejtették meg: Latzkó Hugó, Kövér Pálma és Gusztáv, Novelly Hajnalka, Poldini Emma és Lujza, Weisz Nándor és Béla, Róth Ferencz, Kövér Miklós, Kohner Ilona és Aranka, Pintér Rézike, Mayer Ada (? írásod nagyon hanyag, nevedet már épen nem tudtam kibetűzni; jövőre, remélem, gondosabb lesz. F. b.) Wimmer Kamilla, Krausz Aranka, Fried Gizella, Soltz Irma, Widder Andor, Angyal Pál, Szűsz Ilona, Baross Jani, Schwartz Berta és Józsi, Boleman Irma és Gizi, Bittó Lipót, Gottheim Mariska, Katona Ilona és Margit, Kotzó Margit, Csauz Jenni és Elza,

Deutsch Viktor és László, Grossman Amália és Ernő, Kleeberg Ödön, Pálinkás József, báró Gamerra Berta, Zsitvay Laura, Fischer Lajos, Weiss Mariska és Klára, Jancsó Károly, Gutmann Klemieza, Jacobi Józsi és Béla, Darányi János, Hruska Etelka, Gulyás Pista, Hönig Szidi, József és Lajos, Krüszelyi Erzsike és Blanka, Csergő Erzsike és Bandi, Sárffy Artur, Frankl Klotild, Hönig Dezső és Jóska, Fodor Ilona, Kovács Julia, Czelnik Eszter, Vitályos Zsuzsánna, Liteán Tóma, Kubiesek Szabina, Komlós Emilia és Melanie, Pollák Frigyes, Fodor Mariska, Raditz Olga és Vilmos, Naschiz Gizella, Bródy Irma, Lujza és Malvin, Szelezky Iván, Dániel Palika, Kálozdy Teréz, Polónyi Dezső, Neuberger Czecczília, Spitzer Józsa, Fromus Géza, Sachs Henrik, Robinson Anna, Keresai Sándor, Vimmerth Margit, Ungár Paula, Novák Anna és Bogdán, Schmidl Miklós, Steiner Etel és Paula, Tenner Adél és Oszkár, Lámpel Czili és Sándor, Debreczeni Jolán és Barna, Kanitz Izidor, Kőrös Etelka, Pázsith Irma, Berger Vilma, Adél, Gizella, Ede és Frigyes, Korbuly Imre.

*

A »KIS LAP« XXVI. köt. 10-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:
„Aszaltkörte.”

Helyesen fejtették meg: Dezsán Péterke, Szeszler Irma, Ernyei Ilka, Fromm Géza, Zágler Irén, Boros Béla, Lázár Nelli, Gombos Jolánka, Tauber Mór, Kanitz Izidor, Ehrenfeld Ottó, Vimmerth Margit, Vasánits Kornélia, Frankl Klotild (nevedet így irjad, magyarul F. b.), Korbuly Imre, Harangi Margit, Schmidl Erzsike és Pál, Sachs Henrik, Spielenberg Mariska, Pillich Ilonka, Margit és Feri, Schmidl Miklós, Pórszász Károly, Korányi Ilonka, Debreczeni Jolán és Barna, Honheiser Karolin és Böske, Mairovitz Helén, Verona és Róza, Stern testvérek, Weisz Nándor és Béla, Bittó Gizella, Tömöry Melanie, Detsinyi Klára, Lőwy Jenő, Mokry Margit és Ida, Leitner Vilmos, Poldini Emma és Lujza, Geduly Vilma, Spitzer Józsa, Neuberger Czecczília, Sirch Ferencz, Polónyi Dezső, Eisler Mina és Hugó, Kűszler Gizella (sajátkezű írást kívánok. F. b.) Perczel Ilona, Temesváry Dezső, Schunda Irma, Lámpel Czila és Sándor, Freund Miklós (hát te már titkárt tartasz? F. b.) Morgenstern Dezső és Mór, Berger Vilma, Adél, Gizella, Ede és Frigyes, Navratil Ákos, Sövegjártó Gyula, Herzog Kornélia, Sánta Etel és Irénke, Deutsch Fridike, Illés, Ödön és Sándor, Oláh János, Ádám Aranka, Ehrlich Janka, Szeréna és Jenő, Lichtneckert Ida, Buzás Gyula, Kovács Pista, Bickel Irén, Kohner Ilona és Aranka, Márton

Pali, Hugmayer Stefánia és Ottó, Berger Jenő, Kopits testvérek (sajátkezű irást kívánok. F. b.), Berkovits Béla és Kornél, Drechsler Palika, Mórícz Károly, Krausz Aranka, Herz testvérek, Lippe Valéria, Falkenheim Ernő, Fuchs Aranka, Spitzer Klára, Schwartz Berta és Józsi, Halasi Viktor, Schöffler Ottó, báró Amelin Elza és Guidó, Sternberg Tilda és Zelma, Wottitz Angéla, Ferenczi Tibor, Körmendy Ella, Mérey Józsa, Horn Margit, Hegedűs Paula és Róza, Grosz Gizella, Merza nővérek, Ullrich Ottó, Wallerstein Laura és Margit, Kállay Béla, Kitzberger István, Emánuel Antónia, Tenner Oszkár, Procopius Gerda, Pete Janka, Frank Béla, Ferenczi Károly, Hvezda Kálmán, Szűsz Ilona, Szokolovits Iván, Schön Ödön, Tomka Sarolta, Beksics Alexandra és Gyula, Patzauer Janka és Sándor, Rónay Zoltán, Gold Győző, Merfort Valeria, Frank Alice és Ella, Balog Marianna, Jerikoglú Irén, Ofner Szerena, Steinberger Pali, Korcsai Sándor, Baross János, Bergl Mariska, Hubert Czilike, Sáríka és Lipót, Tersánszky Szidike, Skublics Karolin (? Nevedet ird ki világosan F. b.), Emilia és Sándor, Jaczkó Juliska és Pál, Zsitvay Laura, Novelly Hajnalka, Rötzer Ferencz, Rajner Ilona, (sajátkezű irást kívánok. F. b.) Telegdi Kálmán, Pirnitzer Ella és Gyula, Jaszenovics Izabella, Komlós Melanie, Lórencz Aladár, Csergő Erzsike és Bandi, Naschiz Gizella, Madocsány Gyula, Kubinyi Irén, Klein Sándor, Ács Mariska, Latzkó Hugó, Balás József, Goics Anna, Ernst Miklós, Manojlovics Melán, Politzer Leo, Kátai Gergely, Opitz Janka, Turay Erzsike, Györgyházy Gyuri, Uhlig Örszike, Weisz Róza, Kleebérg Ödön, Rádlitz Olga és Vilmos, Kiss Margit és Árpád, Fábri Zsuzka Emma és Irén, Dobóczy Irénke, Kiss Kornélia, Gebhardt Mariska, Abonyi Viktor, Richtzeit Mórícz (és nem Mórícz Richtzeit, a mi németesen van. F. b.), Wagner Emma, Hönig Jóska és Dezső, gr. Forgách József, Huber Ödön, Sohay Karola, Hermann Lajos, Somogyi Ida, Elvira és Flóra, Ruttkay Béla, Goitein Armin és Kálmán, Springer Flóra, Steiner Etel és Kálmán, Szabó Lajos, Fried Gizella, Boleman Irma és Gizi, Heder Lajos és István, Kubicek Szabina, Werkner Rikhard, Mayer Aida, Geyer Péter, Róth Mariska és Hélena, Dirnbach Emilia és Malvina, Zeuner Amália, Gyula és János, Körmendy Anna és Jolán, Gyárfás Róza, Wetzlberg Etelka, Reisner Rosa, Mátyus Czacea.

*

A »Kis Lap« XXVI. köt. 9-dik számában közölt képrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Jaczkó Juliska és Pál, Pirnitzer Ella és Gyula, Lórencz Aladár, Balás József, Goics Anna, Lázár Miklós, Klein Sándor, Uhlig Örszike, gr. Forgách József, Springer Flóra, Ter-

sánszky Szidike, Steinberger Pali, Jerikoglú Irén, Merfort Valéria, Asztalos Kálmán és Gyula, Spitzer testvérek.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

(Folytatás.)

Pál Béla. A hiányzó pontokra nézve teljesen igazad van, de nincs ama »szifra« betűre nézve. Ami leveled második részét illeti: egy még befejezetlen munkáról, az »Összeesküvők«-ről mondott ítéleted azt bizonyítja, hogy nem vagy tisztában magaddal s nem azzal, amit olvasol. Hogyan? Nem vagy megelégedve ama fiúk makacs, önféjű eljárásával? Hiszen *én sem* vagyok velők megelégedve! Ezt a példát *épen ez oldból vezetem elétek!* Nem sejtéd, hogy e fiúk meg fognak térni, s hibájukat belátva, megjavulni? Leveled végén azon panaszkodol, hogy a felnőttek nem igen szeretnek igazat adni a kicsinyeknek, ha valamiben véleményt mondanak. Ime, magad szolgáltatott okot, alkalmat és példát arra, hogy én, a felnőtt, neked, a kis fiúnak, ebben a dologban ne adjak igazat. S végül természetes is, hogy a kicsi tanuljon a nagytól, akinek tapasztalása és tudománya több mint a gyermeké. De meg lehetsz róla győződve, hogy nincs az a kicsi gyermek, akinek igazat ne adnék, ha valóban meggyőző álláspontjának, ítéletének helyes voltáról. De a te leveled ép ellenkezőjét mutatja a helyes ítéletnek s erősen bizonyítja azt, hogy követelésed és képzettséged nincsenek benned egymással arányban. Majd egyszer írok elbeszélést egy hebehurgya fiúskáról, aki nem lesz megelégedve a nagyokkal; akivel, *reményem*, nem leszel megelégedve te sem, de akivel meg én nagyon megleszek elégedve; mert a példázó elbeszélés folyamán be fogom láttatni vele azt a hibáját, hogy igenis, a dolog rendje és természete az, hogy kicsi tanuljon a nagytól. — **Zsitvay Laura.** Szívesen fogadlak s örülök rajta, hogy személyesen is meg foglak ismerhetni. — **Tenner testvérek.** Kérdésekre e rovat bevezető sorai megadták a kívánt választ. Levélkétek kedvesen hatott rám. — **Nagy Róza.** A vers csakugyan csinos, de még némi simítást kell megejteni rajta. Majd tavasszal sorát ejtem. — **Szesler Irma.** Az első rejtvényed meg fog jelenni. A másik is jól van megszerkesztve, de az e fajtaból már elég jelent meg a »K. L.«-ban. — **P. J.** Tökéletesen igaz a van. De azt a rajzot mutatóba kapta a »K. L.« s a szerzőnek tartoztam az ajánlás szolgálatával. A kis lány megjegyzése minden esetre finom érzékről tanuskodik. — **Sachs Henrik.** Képrejtvényeid nagyon is könnyűek. Ami a »12 órát« illeti: ezt magyarárn *éjjelnek*, vonatkozólag *délnek* mondjuk,

kivéve ha csakugyan 12 *darab* órát értünk alatta. — **Spilenberg Mariska.** Örvendő tudomásul veszem, hogy föllábadtál. Irásod igen csinos. Majd keressék rá alkalmat, hogy egy-egy kis olvasóm szépírást a »K. L.«-ban bemutassam. Üdvözöllek. — **Kiss Margit.** Jó nagymamád budavári háza, melybe 45 bomba repült Budavár ostroma alatt 1849-ben, valóban történelmi nevezetesség. Árpád őcséd rajza biztató. Még művész is lehet belőle, ha lesz benne kitartás. De Eger ostromából mért felejtette ki az egri nőket a kis művész? — **Vasanitz Kornélia.** A »*Forgó bácsi színháza*« nem jelent meg német nyelven. — **Eppinger testvérek.** Bátran írhattok, küldhettek feladványokat, s szívesen is közlöm, ha beválnak. — **Tomka Sarolta.** Forgó bácsinak, kis lányom, nincs nevenapja. — **Szél Sándor.** Szívemből óhajtom, hogy mentül előbb gyógyulj föl teljesen. Az, akit kérdezel, ez idő szerint nincs Budapesten. De elküldöm neki leveledet s bizonyos vagyok felőle, hogy örömet szerzek neki vele. — **R. S.** Forgó bácsi jól tudja, hogy *kérdez, lesz, olvas* stb. nem ikes igék, de a jó hangzás kedvéért, tekintélyes írók példájára, ő is a *kérdezel, leszel, olvasol* formával él. Az ikes igék elméletéhez különben is sok szó fér, amivel e helyen persze nem lehet bővebben foglalkozni. — **Lübek Adél.** Kedves apádnak üdvözlömetet. Kérdezd meg: hol és mikor voltunk tanulótlársak? — **Schunda Irma.** A két rejtvény meg fog jelenni. Örvendek, hogy mint czimbalom-művésznő is meg foglak ismerni. — **Esztegar Berta.** Már ez valami! Egy kis lány, aki a templomban orgonál. Milyen módon érték is el rövid lábaid a pedálét? Hogy édes atyád nem jó néven vette az ujságba való kiírást, ebben bizony hajlandó vagyok igazat adni neki, jól lehet meg vagyok győződve felőle, hogy a nyomtatott dicsőségtől nem vagy elkapatva. Az orgonának, úgy látszik annyi időt szentelsz, hogy a helyesírásra kevés jutott. Amaz szép, ez szükséges. Lássam mentül előbb szabatos leveledet. — **Dirnbach testvérek.** Opetz, Lipcse »Illustrirte Zeitung für kleine Leute«, mely ezelőtt 13 évvel a »K. L.« nyomán kelt. Bármely hiteles könyvkereskedés által megrendelhető. — **Brokés Mariska.** A »*Kis Lap*«-ból vett színmű (»A rokon«) előadásának anyagi eredménye is szép. Hát még az erkölcsi! A te és testvéreid buzgósa a legnagyobb dicséretre érdemes. Nagyot nőjtek! — **Kubinyi Irén.** Ha a »Vitéz Hektor« című kis elbeszélés írója meg akarta volna magát nevezni, megtette volna. Ugy látszik, ismeretlen akar maradni. Okot levelezőlapod kiadására nem talállok. Levelezések közvetítésére nem vállalkozhatom. Ha a levélírásban akarod gyakorolni magad, lesz nem egy kis barátod, akinek írhatasz. Fogadd szíves üdvöz-

letemet. — **Bankos Irénke.** Hol maradt a rejtvény megfejtése? Küldjed be még egyszer, de kulcsostul. Gírbegúrba írásodról legjobb orvosság a vonalzó. Élje vele mindaddig, amíg betűid a maguk lábán is meg bírnak állani.

(Vége következik.)

Jótekonyság.

Táncsics Mihály részére: Ofner Szeréna 1 frt., *Rakovszky* Judith, Etelka, Ida és Antal, 10 frt., mint egy sorsolás eredményét. Mandel Ida és Károly 1 frt., Körmeny Anna és Jolán 2 frt.

*

Halmi Ferencz árvai javára: Mandel Ida és Károly 1 frt., N. N. 25 frt., *Rakovszky* Judit, Etelka, Ida és Antal, 10 frt., mint egy sorsolás eredményét.

*

A bölcsőde javára Linski Irma 1 frt., *Rakovszky* Judit, Etelka, Ida és Antal, 10 frt., mint egy sorsolás eredményét. — A már eddig kimutatott 271 frt 45 krral együtt 282 frt 45 kr.

Ezen összegek ki vannak mutatva a »*Nemzet*« című politikai napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!
Forgó bácsi.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez.

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, tisztelettel kérjük a „KIS LAP“ ama t. előfizetőit, kiknek előfizetésük e hóval lejár, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 frt 80 kr.
Egész évre	5 frt 60 kr.

Az előfizetések, (melyeknek elküldésére legczélszerűbb a postai utalványok használata) a „KIS LAP“ kiadóhivatalához, Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest, 1884. Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.